

VITTORIO CANALE*, ANNA PARTYKA**, GRZEGORZ SATAŁA***,
RAFAŁ KURCZAB***, ANNA WASIK**, MACIEJ PAWŁOWSKI*,
ANDRZEJ J. BOJARSKI***, ANNA WESOŁOWSKA**,
PAWEŁ ZAJDEL*

ARYLOSULFONAMIDOWE POCHODNE ARYLOKSY-/ ARYLOTIO-ETYLO AMIN ALICYKLICZNYCH JAKO NOWA GRUPA ANTAGONISTÓW RECEPTORÓW 5-HT7

AFILIACJA: * Zakład Chemii Leków, Katedra Chemii Farmaceutycznej, Collegium Medicum, Uniwersytet Jagielloński; ** Zakład Farmacji Klinicznej, Collegium Medicum, Uniwersytet Jagielloński; *** Zakład Chemii Leków, Instytut Farmakologii, Polska Akademia Nauk w Krakowie

Coraz większa liczba danych z badań przedklinicznych i klinicznych potwierdza hipotezę, że antagoniści receptorów 5-HT7 mogą stanowić alternatywę dla leków aktualnie stosowanych w terapii zaburzeń depresyjnych i/lub lęku, jak również zaburzeń kognitywnych towarzyszących starzeniu się oraz chorobie Alzheimera. Efektem ostatnich badań prowadzonych w naszym zespole było opracowanie zintegrowanej metody generowania wirtualnych bibliotek kombinatorycznych i wirtualnego skryningu VCL-VS. Metoda ta posłużyła do projektowania i syntezy biblioteki aryloksy- oraz arylotio-etylowych pochodnych amin alicyklicznych z ugrupowaniami aryloamidowymi i arylosulfonamidowymi jako ligandów receptorów 5-HT7¹.

W porównaniu do wcześniej opisywanych długołańcuchowych arylopiperazyn (LCAP) fragment arylopiperazynowy zastąpiliśmy giętym układem aryloksyetylo- i arylotioetylo- aminowym z równoczesnym częściowym usztywnieniem we fragmencie odpowiadającym łańcuchowi alkilenowemu. Dalsze modyfikacje polegały na bioizosterycznej zamianie wiązania amidowego ugrupowaniem sulfonamidowym².

W prezentowanych badaniach otrzymaliśmy serię nowych arylosulfonamidowych biomimetyków LCAP. Zasadnicze modyfikacje strukturalne polegały na zastąpieniu centralnego fragmentu piperydynowego układem azabicyklo [3.2.1]-oktanu oraz wprowadzeniu grupy izopropylowej lub podstawnika fenylowego w pozycji orto fragmentu piperazynowego.

Ocena powinowactwa związków do receptorów 5-HT7 i 5-HT1A oraz określenie profilu aktywności wewnętrznej w warunkach *in vitro* pozwoliło na wyse-